

terne fremsat lovforslag vedrørende samme problematik. (Se herom A. II. nr. 59).

Under udvalgsbehandlingen stillede et *mindretal* (V, RV, KrF og CD) ændringsforslag, hvorefter regeringen opfordres til at ændre *normalpolitivedtægten* i stedet for straffeloven.

Udvalgets betænkning indeholdt følgende indstillinger:

„Herefter indstiller et *mindretal* (socialdemokratiets, socialistisk folkepartis og Danmarks kommunistiske medlemmer af udvalget) forslaget til *forkastelse* ved 2. (sidste) behandling.

Et *mindretal inden for mindretallet* (socialistisk folkeparti og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) ønsker at udtale følgende: Mindretallet modsætter sig ethvert indgreb i arbejders ret til at demonstrere for rimelige arbejds- og organisationsvilkår. Trods smukke ord om sikring af borgernes frihedsrettigheder er det reelle indhold af det foreliggende forslag et forsøg på at begrænse og kriminalisere disse demonstrationsrettigheder. Mindretallet går derfor imod såvel ændringsforslaget som det oprindelige forslag.

Et *andet mindretal* (venstres, det radikale venstres, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag, idet det udtaler følgende:

Begivenhederne ved Bækkelund Papirværk og på Info i efteråret 1975 viste sammen med tidligere episoder af tilsvarende karakter, at politimyndighederne i de enkelte politikredse har bedømt deres muligheder for at skride ind over for fysisk blokade forskelligt. Men den debat, der fandt sted i folketinget på grundlag af centrum-demokraternes forslag til ændring af straffeloven (se herom A. II. nr. 59) og i tilslutning til nærværende forslag til folketingsbeslutning, har godtgjort, at der er et utvivlsomt flertal i folketinget for at give klart udtryk for, at fysisk blokade på en sådan måde, at mennesker hindres i at komme ind i eller ud af en bygning, hvor de har lovligt ærinde, ikke er tilladt.

Spørgsmålet er herefter, hvordan dette flertals tilkendegivelse skal komme til udtryk.

Efter straffelovrådets udtalelse i anledning af den foreslåede ændring i straffeloven kan mindretallet tiltræde, at det vil være betænkeligt at indføje den ønskede klare forbudsregel i straffeloven. Der er her mere tale om en ordensforskrift på linje med de bestemmelser, man i øvrigt finder i politivedtægterne, end om lovovertrædelser af den karakter, man sædvanligt finder i straffeloven.

Indføjelsen af en bestemmelse i normalpolitivedtægten, som straffelovrådet i sin udtalelse har nævnt som en brugbar vej, er efter mindretallets opfattelse den rette løsning, og den tekst til en nytillføjet § 3a, som justitsministeren har forelagt et udkast til, opfylder efter mindretallets mening det krav til klarhed om bestemmelsesernes rækkevidde, som der burde være almindelig enighed om.